

Parshat Vaera
Were Ten Plagues Necessary?

Simon Wolf

Did God really intend to bring ten plagues upon the Egyptians? Ten is a typological number. It is the number of utterances that God invoked to create the world¹ and there are also the Ten Commandments. The Mishna in Avot brings additional items that number ten.² If that is the case, is not seven a more common typological number? There are seven days of the week, seven years in the Shemitta cycle, seven cycles of seven in the Yovel and the Omer. One could make the case that seven plagues would have been just plenty; why then did God need the Ten Plagues? Moreover, the only reason that the release of Bnei Yisrael was being held up was because God hardened Paraoh's heart. If God allowed Paraoh to function of his own volition, it would seem that after the plague of Barad, Paraoh was convinced that it was time to release Bnei Yisrael from bondage.

In the introductory Pesukim leading into the plague of Barad, the Torah relates that, "God said to Moshe, 'Early in the morning present yourself to Paraoh and say to him, Thus says God, the God of the Ivrim: "Send out My people in order that they may worship Me. For this time, I will send all My plagues (כָּל-מַגְפֹּתַי) upon your heart, upon your courtiers, and upon your people, in order that you may know that there is none like Me in all the world. For now, I could have stretched forth My hand and stricken you and your people with pestilence, and you would have been effaced from the earth. However, I have spared you for this purpose: in order to show you My power, and in order that My name may be declared throughout the world.'"³ What is God

referring to when He utilizes the phrase "all My plagues (כָּל-מַגְפֹּתַי)"? Rashi claims the reference is to the final plague of Makat Bechorot.⁴ It is called "all My plagues" because it is on par cumulatively with all the remaining plagues. According to Rashi, this is both an interlude and prelude. Before beginning the plague of Barad, God is giving Paraoh a broader perspective, a quick reminder and a fair warning that, if he refuses to relent, the worst is yet to come. It is similar to the opening remarks that God instructs Moshe to relay to Paraoh that if he refuses to release Bnei Yisrael in order to worship Him, He will kill Paraoh's eldest child.⁵

Rashi's explanation is subject to much debate even amongst the Rishonim and there is a prevalent view amongst the Ba'alei HaTosafot that it was a misspelling or was punctuated inappropriately.⁶ It should not be read as Bechorot, but rather Be'Kurot (or Ba'Kurot), meaning the early crops which the Barad destroyed,⁷ or Ba'Tzoret, meaning a drought or the destruction of the food supply.⁸ Otherwise, why would God suddenly be speaking to Paraoh about Makat Bechorot immediately prior to the plague of Barad? Others defend Rashi claiming that this was Chazal's interpretation of "all My plagues"⁹ and the alternate readings are untenable.¹⁰ The Malbim suggests that, based on Rabbi Yehuda's division of the Ten Plagues into three groupings "Detzach, Adash and B'A'Chav (דצ"ך עד"ש באח"ב),"¹¹ this was God's introductory remarks to the third set of plagues that would culminate in Makat Bechorot.¹² God was prefacing this final set by stating that its purpose was to leave no doubt as to the fact that God is the uncontested, all powerful ruler over the heavens and earth.

¹ בעשרה מאמרות נברא העולם (אבות ה,א) וגם יש קשר בין מעשה בראשית ויצירת מצרים בגלוי כח השם והמחויבות שנוצרה מהם אבות ה,א-ו
² ויאמר יקוק, אל-משה, השכם בבקר, והתיצב לפני פרעה; ואמרת אליו, כה-אמר יקוק אלוקי העברים, שלח את-עמי, ויעבדני: כי בפעם הזאת, אני שלח את-כל-מגפתי אל-לְבָךְ, ובעבדך, ובעמך--בעבור תדע, כי אין קמני בכל-הארץ: כי עתה שלחתי את-ידִי, ואך אותך ואת-עמך בדבר; ותכחד, מן-הארץ; ואולם, בעבור זאת העמדתיך, בעבור, הראתך את-כחי; וזמנן ספר שמי, בכל-הארץ: (שמות ט, יג-טז)
³ את כל מגפתי - למדנו מכאן שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות: (רש"י שם ט, טד) ואמר אליך שלח את-בני יעבדני ותמאן לשלחם הנה אנכי הרג את-בנך בכרך: (שמות ט, כג)
⁴ על מכת ברד נאמר אני שולח את כל מגפתי: פירש"י למדנו מכאן שמכת בצורת שקולה כנגד כל המכות. ויש פירושים שכתוב בהם מכת בכורות ודוחקים עצמם בקריאת התיבה לקרות בכורות לשון ביכורים ובחנם דחקו כי כך הלשון בצורת. (פי' ראשון ברא"ש שם ט, טד) \\ ובפי' ראשון בכל יקר שם
⁵ הנה אנכי שולח את כל מגפתי. פי' רש"י למדנו שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות כפי' ל גרסי' בכורות בשור"ק בוא"ו והיא מכת ברד וקריית כן לפי שלא היתה מכה אלא בדבר האביב כמו שנא' והפשתה והשעורה נתה כי השעורה אביב וגו' והחטה והוסמת לא נכו כי אפילות הנה כך פי' ר"ת מאורי': (ריב"א שם ט, טד) \\ וגם עיין מנחת יהודה שם
⁶ את כל מגפתי - פירש המורה: מלמד שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות ואינו כן אלא ט"ס שהרי לא היה אז באותה מכה כי אם ברד והיא קורא אותה מכת בכורות אלא טעות הוא וכפ"ל מכת בצורת ומכת ברד קורא בצורת. (רי"ד שם ט, טד)

⁹ ומדברי רבותינו ז"ל (ילקוט רמז קפה) נראה בפירוש שעל מכת בכורות ידבר וכן מפרש"י ז"ל. (אלשיך שם ט, טד) \\ ואם כן במכת בכורות שמתו עוד הרבה יותר מבמכת ברד, מובן שהיתה קשה מכולם. וזוהי כוונת רש"י מה שכתב 'למדנו מכאן שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות' (נצי"ב שם)
¹⁰ והנה ראיתי מי שמשנה לשון רש"י ז"ל ואומר מכת בכורות כמו כביסורה בתאנה בראשיתה שהכה אותם הברד. ואין זה מתקבל כי לא היה זה עודק רק אם לא היתה המכה בפרעה ובעבדיו ובעמו רק בפירות הארץ, וגם שהיתה המכה בזמן הביכור של פירות... (אלשיך שם) \\ ומכל מקום לא שקטה רעיון השואל למה היתה מכה זו גדולה מן כל המכות. ואין לומר שהיא גדולה ממתת הבהלה הגדולה הבאה מן קול ה' חוצב להבות אש כי המה דברים מבהילים באמת, דאם כן למה תלה רש"י הדבר במה שהוכו הביכורים או בבצורת והלא הקולות עיקר הבהלה. ואדרבה נראה שלא הקפידו כל כך על התבואה, דאם לא כן מכת הארבה תהיה שקולה ככל המכות שהרי אכל מה שהשאיר הברד (כלי יקר שם)
¹¹ עשר מכות הביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים ועשרה על הים. להודיע כחו של מקום. אלו שלקו במצרים דצ"ך עד"ש באח"ב (אבות דרבי נתן נוסחא ב פרק לו) \\ רבי יהודה היה נותן בהם סימן דצ"ך עד"ש באח"ב. (ספרי דברים כי תבא פיסקא שא) וגם בהגדה (כלי יקר שם פסח
¹² כי בפעם הזאת. הודיע לו שזה הסדר השלישי של המכות שיביא עליו, תכליתו הוא לברר לו פנה השלישית שה' לו היכולת המוחלט מאין כמוהו, שהגם שכבר ברר מציאות ה' שה' משגיח בקרב הארץ, היה פרעה חושב שנמצאו עוד אלהים זולתו השולטים בארץ ושלעממים יצוחו אותו, וז"ש כי בפעם הזאת אני שולח את כל מגפתי, כדי לברר לך הפנה הזאת בעבור תדע כי אין כמוני בכל הארץ: (מלבי"ם שם ט, טד) \\ וגם עיין בכלי יקר שם "והנה כפי הפשט" רעיון דומה

The majority of Rishonim believe that it is referencing the upcoming plague of Barad and give varying explanations as to why it is that the plague of Barad was considered to be or granted the status of "all My plagues." The Ibn Ezra¹³ claims that this plague, at last, caused fear within Paraoth and that is why he finally renders a mea culpa, "God is justified and righteous and I and my nation are wrong and wicked."¹⁴ It also could be that this plague raised the ante since according to some it was the first time that one of the plagues resulted in the loss of human life.¹⁵ Rabbi Avraham ben Ha'Rambam suggests that the plague of Barad was unique in that it affected and destroyed all the different areas of life, plants, livestock and humans, simultaneously.¹⁶ On the other hand, the Rashbam simply states that "all My plagues" refers to the multiple forms of destruction unleashed in this plague, "fire, hail, hailstones, sulfur, snow (ice) and smoke (אש וברד) (ואבני אלגביש וגופרית ושלג וקיסור)."¹⁷

The Rashbam's interpretation is so intriguing not just because of its simplicity, but because of the unstated references it is implying. Throughout Tanach, we find different situations in which God wants to completely obliterate a location, a people or an army. A quick survey of these will yield that there is a common denominator between them in the method that God employs.

The first and most well-known instance of God bringing destruction on mankind is the story of the Mabul. There God opens up the heavens and unleashes rain (מטר) from the heavens in order to flood the world and destroy all the living beings.¹⁸

In Sefer Yehoshua, God intervenes on behalf of Bnei Yisrael in their battle against the five Amorite kings. The most famous and well known part of that story is when Yehoshua calls out to God, "The sun in Givon should stand still and the moon

in the valley of Ayalon."¹⁹ Immediately before that great miracle facilitates Yehoshua's ability to completely rout the Amorite alliance, there is a lesser-known, but equally-important, miracle. As the Amorite alliance begins to collapse in the battle with Bnei Yisrael, they retreat down the descent of Beit Choron and disperse in all directions. Their scattering would make it difficult for Bnei Yisrael to completely defeat the enemy and that is when God intervenes with the "airforce" to aid in the vanquishing of the Amorite army. "While they were fleeing before Yisrael down the descent of Beth-horon, God hurled large stones on them from the sky (יִקְנֹק הַשָּׁלִיחַ עֲלֵיהֶם) (אֲבָנִים גְּדֹלוֹת מִן-הַשָּׁמַיִם), all the way to Azekah, and they perished; more died from the hailstones than were killed by the sword of Bnei Yisrael."²⁰ The verse states unequivocally that God's intervention, both in freezing the movement of the luminaries, as well as His raining stones upon the enemy, was the key to the destruction of the enemy on that day.²¹

In Sefer Yechezkel, in the Haftarah for Chol Ha'Mo'ed Sukkot, there is found the prophecy of Gog attacking the Land of Israel, which will kindle the anger of God.²² On that day, God says he will unleash a great earthquake in the Land of Israel which will cause the entire creation to quake before Him and leave destruction in its wake.²³ Then God will summon all his weapons against Gog and all the armies aligned with him. "I will punish him with pestilence and with bloodshed; and I will pour torrential rain, hailstones, and fire and sulfur upon him (וְגַשְׁמֵם שׁוֹטֵף וְאֲבָנֵי אֱלֹגְבִישׁ אִישׁ) (וְגִפְרִית אֲמָטִיר עָלָיו) and his cohorts and the many peoples who are with him."²⁴ The Navi prophesies that this will lead to a great culmination of recognition of God, reminiscent of God's stated purpose for the plagues in Mitzrayim, because on that day "I will be exalted and I will be sanctified (וְהִתְגַּדַּלְתִּי וְהִתְקַדַּשְׁתִּי)"²⁵ and

¹³ כי הזכיר מגפותי בעבור הקולות והברד והמטר והאש שהתחברו. ולא ראינו שפחד פרעה בכל המכות העוברות כאשר פחד מזאת, ואמר ד' הצדיק. (אבן עזרא שם ט, יד) וישלח פרעה, ויקרא למשה ולאהרן, ויאמר אליהם, חטאתי הפעם: יקוק, הצדיק, ואני ועמי, הרשעים. (שם ט, כו) ¹⁴ את כל מגפתי – מוכח מזה הלשון דמכת ברד היתה קשה מכל המכות שהיו עד כה, ומשום הכי נכלל בה 'כל המגפות' דהיינו מיתה, שהיו עד כה משמשים כל מכה במקצת, כמו שביארנו לעיל (ז, כו) ע"פ המדרש ודיוק הכתוב, אבל לא היו כל כך נגפים כמו במכת ברד. ומזה למדנו עוד דמיתת אדם היתה קשה מכל הצרות והיסורים שבאו להם. (נצי"ב שם ט, יד) ¹⁵ את כל מגפתי – במכה זו נאספו יחד הנפרדים בזולתה וזה כי היא השחיתה את הצמח ואת החי שאינו מדבר ואת המדבר הערוב השחית את בני האדם והדבר איבד את החי (שאינו מדבר) והברד איבד את שניהם והארבה איבד את הצמח כמבואר והברד [גם כן כמו שאמר בברד] ואת כל עץ השדה שבר... וגם מפני הפחד שממיעת הקולות ורעשם (ר' אברהם בן הרמב"ם שם ט, יד) \ \ וגם עיני ברבנו בחיי שם ¹⁶ מגפותי - מיני חבלות והכאות אש וברד ואבני אלגביש וגופרית ושלג וקיסור: (רשב"ם שם ט, יד) ¹⁷ כי ל'מים עוד שבעה אנכי ממטיר על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל הארץ אש וברד עשיתי מעל פני האדמה (בראשית ד, ז) \ \ בשנת שש מאות שנה לחי' נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו: ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה: (שם יא-יב) \ \ ויגע

כל בשר הרמש על הארץ בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם: כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו: וימח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים וימחו מן הארץ וישאר אך נח ואשר אתו בתבה: ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום: (שם כא-כד) ¹⁸ אִז יִדְבַר יְהוָה לְיִקְוֹק בְּיוֹם תֵּת יְקוֹק אֶת־הָאֲמֹרִי לְפָנָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ לְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל שְׁמַע בְּגִבְעוֹן דָּוִם וַיִּרַח בְּעַמְקֵי אֵילָוִן: (יהושע י, יב) ¹⁹ וַיְהִי בְּנִסּוֹס מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם בְּמוֹרֵד בֵּית־חֹרוֹן וַיִּקְנֹק הַשָּׁלִיחַ עֲלֵיהֶם אֲבָנִים גְּדֹלוֹת מִן־הַשָּׁמַיִם עַד־עֲזָקָה וַיָּמָתוּ רַבִּים אֲשֶׁר־מָתוּ בְּאֲבָנֵי הַבָּרָד מֵאֲשֶׁר הִרְגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחָרֶב: (שם י, יא) ²⁰ וְלֹא הָיָה כְּיוֹם הַהוּא לְפָנָי וְאַחֲרָיו לְשַׁמֵּעַ יְקוֹק בְּקוֹל אִישׁ כִּי יְקוֹק נִלְחַם לְיִשְׂרָאֵל: (שם י, יד) ²¹ וַיְהִי בְּיוֹם הַהוּא בְּיוֹם גּוֹל עַל־אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל נָאֵם אֲדָנִי יְקוֹק תַּעֲלֶה חַמְטִי בְּאֲפִי: (יחזקאל לח, יח) ²² וּבִקְנֹאֲתִי בְּאֵשׁ־עֲבָרְתִי דִבְרַתִּי אִם־לֹא בְּיוֹם הַהוּא יְהִי רַעַשׁ גְּדוֹל עַל אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל: וְרַעַשׁוֹ מִפְּנֵי דְגֵי הַיָּם וְלַעֲוֵי הַשָּׁמַיִם וְחֵית הַשָּׂדֶה וְכָל־הַרְמֵשׁ עַל־הָאֲדָמָה וְכָל־הָאֲדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה וְהָרְפוֹ הַהָרִים וְקָפְלוּ וְנִקְלְוּ וְכָל־חֹמְתָה לְאֶרֶץ תְּפוּל: (שם יט-כ) ²³ וְנִשְׁפָּטְתִי אֹתוֹ בְּדָבָר וּבְדָם וְגַשְׁמֵם שׁוֹטֵף וְאֲבָנֵי אֱלֹגְבִישׁ אִישׁ וְגִפְרִית אֲמָטִיר עָלָיו וְעַל־אֲפִיו וְעַל־עֵמִים רַבִּים אֲשֶׁר אִתּוֹ: (שם כב) ²⁴ הַמְקוֹר לַתְּחִילַת הַקְּדִישׁ "יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהַ רַבּא..."

I will make myself known before the eyes of many nations; then they will know that I am God (וַיִּדְעוּ וַיֵּדְעוּ) (כִּי־אֲנִי יְהוָה).²⁶

The most compelling comparison to the plague of Barad is found in the destruction of S'dom. There Chazal have already alerted us to the parallels with the Exodus in the fact that the Midrash states that the angels reached Lot on the night of Pesach and that is why he served them Matza.²⁷ When Lot and his family have safely been evacuated from the city, "then God rained sulfur and fire upon S'dom and Amora from the heavens (וַיִּקְוֶה הַמָּטִיר) (עַל סֹדֹם וְעַל עֲמֹרָה גְפָרִית וְאֵשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן הַשָּׁמַיִם). He overturned these cities, the entire plain, all of the inhabitants of the cities and all the vegetation of the ground...the smoke of the land was rising like the smoke of a kiln (וַהֲנִיחַ עָלֶיהָ קִיטָר הָאֲרָץ קִיטָר) (הַכְּבָשָׁן)."²⁸ This description of the destruction wrought is reinforced when the Torah in Parshat Nitzavim utilizes the overturning of S'dom and Amora as a paradigm for utter desolation. Moshe tells the people if they deviate from the ways of God, the Land of Israel will face destruction on par with that of S'dom and Amora. Those that witness the aftermath of that annihilation will see "the plagues and diseases that God has inflicted upon that land, all its soil devastated by sulfur and salt (גְּפָרִית וּמֶלַח שִׁרְפָה כָּל אֲרָצָה), beyond sowing and producing, no grass growing in it, just like the upheaval of S'dom and Amora, Adma and Tz'voim, which God overthrew in His fierce anger."²⁹ They will inquire as to what precipitated such utter destruction and they will be told "it is because they forsook the covenant of God...that he made with them when He took them out of Egypt."³⁰

The last instance is found in the prediction of God's annihilating the army of Assyria (Sancheriv) that is laying siege to the city of Yerushalyim in the time of King Chizkiyahu. The Navi Yishayahu says that the celebration and song of the people of Yerushalyim as a result of God's vanquishing the Assyrian army will be on par with the celebration of the Jews on the night of the Exodus.³¹ This will come about because "God will make His majestic voice heard and

display the potency of His arm in raging wrath, in a devouring blaze of fire, in tempest, and rainstorm, and hailstones (וְלֹהֵב אֵשׁ אוֹכֵלָה נֹפֵץ וְזָרִם) (וְאֶבֶן בָּרָד) to destroy the enemy.³²

The common denominator between all these cases is that God rains down the destruction from the heavens, and aside from the Mabul, all of these instances also include rocks or hail descending to facilitate the destruction. The plague of Barad in Mitzrayim (וְיִהִי בָרָד וְאֵשׁ מִתְּלַקְחָת) (בְּתוֹךְ הַבָּרָד) seems to contain many of the components found in these other instances. This is reinforced by the Rashbam's explanation that "all My plagues" refers to the multiple forms of destruction unleashed in this plague, "fire, hail, hailstones, sulfur, snow (ice) and smoke (אש וברד) (ואבני אלגביש וגופרית ושלג וקיטור)." The components that he mentions are manifest in all the cases of destruction mentioned above. In addition, Paraoth's mea culpa, that God is in the right and he and his people are in the wrong, meets God's stated goal of having Paraoth recognize the fact that God is the uncontested, all powerful ruler over the heavens and earth. The plague of Barad would have easily fit categorically with the other cases of destruction especially if it had completely destroyed the land of Egypt and its people.

Based on the above, we would like to suggest that Barad was actually the "final" plague for the Egyptians. As demonstrated above, there is ample evidence to support this fact from other places in Tanach, but there are also other indications that this might be the case. Firstly, the division of the plagues between Parshat Va'era and Parshat Bo seems to be somewhat arbitrary. Unless Barad was some sort of finale, why would Chazal divide the plagues in such a way that seven of them are contained in Va'era and three of them in Bo. It would have made more sense to split them into six and four to conform to Rabbi Yehuda's division of the Makkot into three, three and four (דצ"ך עד"ש באח"ב) or to divide them into nine and one, isolating Makkat Bechorot together with the Korban Pesach in Parshat Bo. One could even make a case for dividing them into five in each Parsha, but the partitioning of them into

²⁶ והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני יהוה: (שם כג)
²⁷ ויפצרו בהם מאד ויסרו אליו ויבאו אל ביתו ויעשו להם משתה ומצות אפה ויאכלו: (בראשית יט, ג) \\ ומצות אפה - פסח היה: (רש"י שם)
²⁸ ויקוה המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת יהוה מן השמים: ויהפך את הערים האל ואת כל הכפר ואת כל יושבי הערים ויחמח האדמה...וישכם אברהם בבקר אל המלחם אשר עמד שם את פני יהוה: וישלף על פני סדם ועמרה ועל כל פני ארץ הכפר וירא והנה עלה קיטור הארץ קיטור הכבשן: (בראשית יט, כד-כח)
²⁹ ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו מאחריכם והנכרי אשר יבא מארץ רחוקה וראו את מפות הארץ ההוא ואת תחלואיה אשר חלה יהוה: גפרית ומלח שרפה כל ארצה

לא תזרע ולא תצמח ולא יעלה בה כל עשב כמהפכת סדם ועמרה אדמה וצבואים אשר הפך יהוה: ויבחרתו: (דברים כט, כא-כב)
³⁰ ואמר כל הגוים על מה עשה יהוה ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה: ואמרו על אשר עזבו את ברית יהוה: ויקוה אלהי אבתם אשר כרת עמם בהוציאם אתם מארץ מצרים: (שם כג-כד)
³¹ השיר יהיה לכם כליל התקדש חג ושמחת לבב כהולך בתליל לבוא בהר יהוה: ויקוה אל צור ישראל: (ישעיהו ל, כט) \\ הפסוק הזה הוא אחד המקורות לאמירת הלל בבילי הפסח (שם):
³² והשמיע יהוה את הוד קולו ונחת זרועו וראה בזעף אף ולהב אש אוכלה נפץ וזרם ואבן בָּרָד: (ישעיהו ל, ל)

seven and three only makes sense if Barad is some form of climax or culmination. In addition, there are two chapters in Tehilim that contain a "history of Bnei Yisrael" and that also include a list of the plagues in Egypt.³³ While the lists of the plagues are not identical and they also follow a different order, nevertheless, they both only contain within them seven plagues. This would again indicate that the seventh plague was significant. Interestingly, in both of these instances, Makat Bechorot is the seventh and final plague. This might also be reinforced by the conflation of Makat Bechorot with Makat Barad in the attempt to explain the introductory phrase of "all My plagues (כָּל-מִגְפֹתַי)."

If one reads the introductory verses to the Plague of Barad as referencing the upcoming plague, then God explicitly states that He is bringing to bear all of His plagues (כָּל-מִגְפֹתַי) and that He is planning to obliterate Paraoh and his people from the land (וְאָרְךָ אוֹתְךָ וְאֶת-עַמְּךָ בַדְבָר; וְתִכְחַד, מִן-הָאָרֶץ)³⁴ which is what one would expect historically when God rains Barad from the heavens. God then states, "Nevertheless I have spared you for this purpose; in order to demonstrate to you My power and in order that My name resound throughout the Land."³⁵ The truth is that God already accomplishes that goal by the end of the Barad and that is also reflected in the story of Gog in Yechezkel where the same destruction is sufficient to "make myself known before the eyes of many nations; then they will know that I am God (וַיִּדְעוּ כִּי-אֱנִי יְהוָה)." If this is true, what is the purpose of the last three plagues?

Parshat Bo begins with an introduction to the plague of Locusts that seems to be a more generic preface to the last three plagues. "Then God said to Moshe, 'Go to Paraoh. For I have

hardened his heart and the hearts of his courtiers, in order that I may display My signs amongst them, and that **you** may recount in the ears of your sons and of your sons' sons (וּלְמַעַן תִּסְפְּרוּ) (בְּאָזְנֵי בְנֵי וּבְנֵי-בְנֵיךָ) how I made a mockery of Mitzrayim and how I displayed My signs amongst them in order that **you** may know that I am God."³⁶ What becomes clear from this prologue is that the latter three plagues are not for the Egyptians, but rather for Bnei Yisrael. God was finished with the Egyptians at Makat Barad, but He had another constituency and that is why He explains that He has kept Paraoh and the Egyptians around. They are props in this final and hardest stage. God now has to convince not only the Egyptians that He is God, but He has to convince a nation of slaves that it is worthwhile to trade in their current master Paraoh for the more benevolent and just master God. The difficulty of this task is underscored by the Navi Yechezkel in his description of Bnei Yisrael's refusal to heed God's call to abandon their idol worship in Egypt in favor of God.³⁷ It is also reinforced by the Midrash Chazal that only one fifth of the Jews in Egypt actually left during the Exodus while the remainder perished in Egypt.³⁸ These final three plagues were not necessary to convince Paraoh to let Bnei Yisrael go, but they were essential and necessary to convince Bnei Yisrael to leave Egypt. The removal of evil or negativity does not in of itself guaranty positive, active or constructive engagement in good or positivity. Therefore, God invested not only in destroying the Egyptians, but also in acquiring Bnei Yisrael. It is an important reminder that though our obligations as the servants and representatives of God might be difficult, it is a task that God has prepared us for and expects us to succeed at.

Shabbat Shalom

³³ תהילים פרקים עח וקה (ובמיוחד עח, מב-גב וקה, כג-לח)
³⁴ כי בפעם הזאת, אני שלח את-כל-מגפתי אל-לבך, ובעבדך, ובעמך--בעבור תדע, כי אין כמני בכל-הארץ. כי עתה שלחתי את-ידי, ואך אותך ואת-עמך בדבר; ותכחד, מן-הארץ. (שמות ט, טו-טז)
³⁵ ואולם, בעבור זאת העמדתיך, בעבור, הראתך את-כחי; ולמען ספר שמי, בכל-הארץ. (שם ט, טז)

³⁶ ויאמר יְהוָה אֱלֹהֵי מֹשֶׁה בָּא אֶל-פְּרֹעֹה כִּי-אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת-לִבּוֹ וְאֶת-לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שְׂתִי אֶתְנִי אֵלָה בְּקִרְבּוֹ: וְלַמַּעַן תִּסְפְּרוּ בְּאָזְנֵי בְנֵי וּבְנֵי-בְנֵיךָ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלִיתִי בְּמִצְרָיִם וְאֶת-אֶתְנִי אֶשְׂרֵי-שְׂמֹתֵי בָם וַיִּדְעֻם כִּי-אֱנִי יְהוָה: (שמות י, א-ב)
³⁷ וימרבי ולא אבו לשמע אלי איש את-שקוצי עיניהם לא השליכו ואת-גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים: (יחזקאל כ, ח)
³⁸ ד"א וחמושים עלו אחד מחמשה וי"א אחד מחמשים וי"א אחד מחמש מאות...אלא שמתו הרבה מישראל במצרים ואימתי מתו בשלשת ימי אפלה (מכילתא בשלח פתיחתא) \\ וגם עיין מכילתא פרשת בא מסכתא דפסחא פרשה ה